

Àlbum de fotos

Aquests dies els diaris han publicat dues fotografies notables. En una hi surten José María Aznar i Jordi Pujol, junts, a la porta del Palau de la Moncloa, a Madrid. L'altra és la "foto de família" dels nous membres del Consell Valencià de Cultura, al jardinet del Palau de Forcalló, a València. Les dues fotografies són del mateix dia, dimecres dia 14 de gener, i les dues fan olor de pacte, però probablement no tenen res més en comú. Tret que les dues escenes obren dubtes i incògnites.

Pujol i Aznar certifiquen el pacte. La trobada entre el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, i el president del govern espanyol, José María Aznar, va servir per certificar allò que tots dos havien donat a entendre dies abans: que el "pacte de governabilitat" de 1996 queda prorrogat pràcticament fins al final de la legislatura, de manera que les eleccions seran totes més o menys quan toquen. Això vol dir que les eleccions catalanes seran a començaments de 1999 i les generals l'any 2000, com va aclarir el mateix Jordi Pujol al final de la reunió.

No van descartar cap altra possibilitat, però va quedar clar que, de moment, les coses van per aquí. Motiu suficient per considerar aquesta fotografia la imatge de l'any, la que dona fe que no caldrà anar a les urnes abans d'hora encara que el Partit Popular i Convergència i Unió tornen a tenir tensions entre ells, sempre que no superen el nivell d'episodis com els que, en algun moment, van fer pensar a algú en la convocatòria d'eleccions anticipades.

D'entrada, siga benvinguda l'estabilitat política. Però que conste que també serien benvingudes unes quantes explicacions, sense que calguera deduir —amb risc a equivocar-se— què ha canviat en les relacions entre Jordi Pujol i José María Aznar, entre Convergència i Unió i el Partit Popular, perquè ja no calguen les amenaces de

convocar eleccions anticipades. Tret que hi haja una única veritat absoluta per damunt de totes les altres, inalterable: el nombre d'escons parlamentaris de les dues formacions polítiques al Congrés dels Diputats i al Parlament de Catalunya. Això, certament, no ha canviat (*informació, pàgina 9*).

Pactar lentament què. El president del Consell Valencià de Cultura, Santiago Grisolí, va donar la benvinguda als nous membres de la institució com a president en funcions, mentre dos dels consellers "veterans" posaven en dubte la legalitat de la sessió perquè Grisolí encara no havia estat confirmat en el càrrec pel president de la Generalitat valenciana. Una de dues: o és una anècdota sense importància o, a aquest pas, si es

repeteixen episodis d'aquest estil, el Consell Valencià de Cultura no acabarà mai el dictamen que ha de fer sobre la llengua dels valencians.

Perquè tot és molt estrany: els dos consellers crítics amb les funcions de Grisolí són, precisament, dos membres proposats per la coalició de govern, Partit Popular-Unió Valenciana. Com el mateix Santiago Grisolí. Més coses estranyes: el president del Consell va dir que acabaran el dictamen sobre la llengua el

mes de juliol, és a dir, trigaran cinc mesos per a posar-se d'acord sobre una cosa que ja està clara d'entrada. Perquè el Consell Valencià de Cultura no posarà en dubte la unitat lingüística del català (*informació, pàgina 11*).

I mentrestant, l'ús de la llengua ensopega cada dia al carrer amb nous i exòtics entrebancs. L'Institut Valencià de la Joventut "castiga" el grup de rock Munlogs per cantar, precisament, en valencià (*informació, pàgina 74*). Al mateix temps, el Tribunal Superior de Justícia vol impedir que l'Ajuntament de Vinaròs demane coneixements de valencià als aspirants a funcionaris, i el secretari de l'Ajuntament de Nules perd el trellet i tradueix el nom de Joan Fuster pel de "Juan Carpintero". Pactar? Sí. Però què? ■

"Siga benvinguda l'estabilitat política. Però que conste que també serien benvingudes unes quantes explicacions, sense que calguera deduir —amb risc de equivocar-se— què ha canviat en les relacions entre Jordi Pujol i José María Aznar."